

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет

ПЕРЕКЛАДАЦЬКІ ІННОВАЦІЇ

МАТЕРІАЛИ

VI ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

(Суми, 17–18 березня 2016 року)

Суми

Сумський державний університет

2016

прошарку, але і зробити спробу здійснення впливу на свідомість цієї людини.

1. Вилюман В. Г. Про способи утворення слів сленгу в сучасній англійській мові // Питання мовознавства, 2006, № 6, С. 137 - 140.
2. Радзиховский Л. А., Мазурова А. И. Сленг как инструмент отстранения // Язык и когнитивная деятельность. М.: Наука, 2012. - 318 с.
3. Інтернет-видання The Guardian: онлайн - версія. [Електронний ресурс] : //Football news, match reports and fixtures/The Guardian.2015. – Режим доступу: <http://www.theguardian.com/football.html>
4. Інтернет-видання The Guardian: онлайн - версія. [Електронний ресурс] : //Sport news, comment and results/The Guardian.2015. – Режим доступу: <http://www.theguardian.com/uk/sport.html>

МОВЛЕННЄВА РЕАЛІЗАЦІЯ ЕМОТИВНОСТІ В АНГЛОМОВНИХ ПОЛІТИЧНИХ ТЕКСТАХ

Шматуха О. І.

(Сумський державний університет)

Науковий керівник – канд. філол. наук, ст. викладач Прокопенко А. В.

Політичний текст трактується як інституційне спілкування, яке використовує певну систему професійно-орієнтованих знаків, тобто характеризується власною субмовою (лексикою, фразеологією і пареміологією). Основне призначення політичної комунікації – боротьба за владу. На думку багатьох вчених, в рамках семіотичного підходу всяка влада виражається в мові. Метою створення політичної промови є здійснення комунікативного впливу на численну аудиторію. Вплив у політичній комунікації складається з двох компонентів – вербального (мовленнєвого) та невербального, які тісно пов'язані між собою.

Мовленнєва діяльність політичного тексту являє собою зафіксований момент мовленнєво-творчого процесу. Проблеми моделювання спілкування постійно перебувають у фокусі уваги, тому що боротьба за відповідну аудиторію – основна тема будь-якої сфери спілкування, в тому числі політичної. Мовленнєва діяльність політичного тексту реалізується шляхом передачі певної інформації

про ту чи іншу політичну подію вербально – шляхом певної послідовності зв'язаних за змістом речень.

Існує розмежування термінів «емоційність» та «емотивність», де «емотивний – те ж, що емоційний, але про мову, його одиниць та їх семантиці. Емотивність - іманентно властива мові семантична властивість виражати системою своїх засобів емоційність як факт психіки» [1, 24]. Емотивом може виявитись не лише афікс, слово, фразеологізм, а й речення, текст, оскільки емотивність є ізоморфною рисою як слова, так і тексту [2]. Тому, можна вести розмову про мовну та мовленнєву властивість емотивності, оскільки вона реалізується як за допомогою узуальних, так і оказіональних одиниць, емоційний потенціал яких можна зрозуміти лише в певній мовленнєвій ситуації, наприклад: *The Pelosi-Emanuel nexus looms large* [3].

Цей приклад демонструє дієвість емотивності на лексичному рівні, що реалізується за допомогою добору слів, які максимально відповідають емоційному стану адресанта. У запропонованому реченні знаходимо формальну лексему *nexus (network of connections between a number of people* [3]), складне слово *Pelosi-Emanuel*, яке представляє собою вже авторське утворення складанням прізвищ двох потужних американських політиків сьогодення – в результаті створюється враження чогось величного, могутнього, що зрештою підкріплюється *looms large (to seem important and difficult to avoid* [3]). Таким чином, внутрішня емоційність знайшла своє втілення у доборі емотивних лексичних одиниць, які в сумарному плані надають емотивного заряду всьому висловлюванню.

Специфіку політичної мови визначають її зміст, проблематика і функції (дія на політичну картину світу адресата, емоційна дія на адресата, відміна адресата до тих або інших дій), використання характерних для цього виду діяльності комунікативних стратегій і тактик.

Серед різноманіття засобів, за допомогою яких політичні діячі можуть виражати емоції, можна виділити метафори, фразеологізми, ідіоми, ідеологеми, евфемізми, дисфемізми та інші стилістичні прийоми, якими досить часто користуються політики у своїй промові з різною мірою успішності.

Фразеологічні одиниці вживаються авторами свідомо і цілеспрямовано, сприяють більшій аргументованості та експресивності промови. Функція експресивності та емоційності полягає, насамперед, у тому, аби при аргументації думки впливали не

так на раціональне, логічне, як на емоційно-образне мислення адресата з тим, щоб викликати його довіру, оскільки головною прагматичною метою будь-якого політичного дискурсу є переконання адресата у правильності висловлюваних ідей задля залучення на свій бік якомога більшої кількості прихильників, наприклад: *The state of the economy **calls for action**, bold and swift, and we will act – not only to create new jobs, but to lay a new foundation for growth* [3].

Таким чином, мовленнєві засоби є найпотужнішим інструментом впливу на політичну й ідеологічну свідомість суспільства. Використання мовних засобів, методів і технологій впливу на інтелект і свідомість суспільства дозволяє штучно створювати громадську думку, формувати політичні симпатії і антипатії і маніпулювати суспільством.

1. Волков О. Г. Прагматика політичного тексту 2002 року : дискурс на здобуття наукового ступеня кандидата філософських наук: спеціальність “Соціальна філософія та філософія історії” / О. Г. Волков. – Сімферополь, 2002. – 19 с.
2. Белова А. Д. Лингвистические аспекты аргументации: [монография] / Алла Дмитриевна Белова. – К., 1997. – 311 с.
3. Bolinger D. Language : The Loaded Weapon / D. Bolinger. — L. ; N. Y. : Longman, 1980. – 214 p.